

ПРАБАБУСИН ДВІР

В хитросплетіннях суєти
Закрутить так і не розкрутити!
Аби кивком відповісти,
Не те, щоб в очі подивитись.

Відвідав прабабусин двір,
Стомився, та таки доїхав,
А їй сльоза щаслива, зір
Промивши, дарувала втіху.

В осінній час, продовж зими
Вона, як нездійсненну мрію,
Плекала в думках, мов крильми,
Оберігала ту надію.

Збулось, ось правнук у дворі!
Побачила і пригорнула,
Коли переступив поріг,
Щасливою себе відчула.

Стомившись від суєти,
Не забувай цей двір ніколи,
Бо здавна рід твій в ньому жив
За цим убогим частоколом.

Хрущі вже скоро загудуть,

А у дворі легенди роду
Про пращурів почувеш тут
Та звичаї твого народу.

Прекрасним вчинком ти тепло
Приніс старій бабусі в хату,
В її душі все зацвіло,
Як дар на Великодне свято.

Вона всі дні та вечори
Невтомно думати про тебе
Знов буде й ангелів молити,
Щоб заступалися із неба.

І все сторицею вернеш,
Добро не забувають люди,
Що їм приніс, тим самим теж
Віддячують вони повсюди.

Дата написання вірша: 2021-01-11